

Farní listy č.37/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

17.září – 24.neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Všechno v dnešním evangeliu probíhá velice rychle. Ježíšova otázka, ta nejdůležitější: za koho mne považujete? Potom Petrovo vyznání, následně zjevení tajemství Mesiášova utrpení, Petrovo pohoršení, přísné kárání a nakonec pozvání k následování při nesení vlastního kříže. I když se kříž objevuje až v poslední větě tohoto fragmentu Markova evangelia, máme pocit, že je v něm nejdůležitější, že mu patří ústřední místo.

Na místo kříže v našem vztahu k Bohu nás upozornil nedávný svátek povýšení svatého kříže. Byl příležitostí k tomu, abychom Bohu děkovali za dílo spásy, které se uskutečnilo na kříži a skrze tento Ježíšův kříž. Připomněl nekonečnou Boží lásku, která přivedla Božího Syna až na kříž. V neposlední řadě byl pro nás také znamením naděje, že dobro je větší než zlo a Boží milost mnohem větší než nejtěžší hřích.

Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí

být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl skrze něho život věčný – zní pravda, kterou Ježíš zjevil Nikodémovi. Izraelitům hrozilo na poušti, že vymřou vinou jedovatých hadů. Bůh slyší modlitbu Mojžíše a nařizuje mu, aby udělal měděného hada a vztyčil ho na hůl tak, aby každý, kdo se na něj podívá, mohl být zachráněn. Izraelité se tedy dívali na symbol rychlé, bolestné, tragické smrti, která čekala každého, koho uštknul had. Vždy mi připadalo zajímavé, že Bůh pro záchranu svého lidu použil právě tohoto symbolu, který spíše připomínal smrt než záchranu, který spíše vyvolával strach než naději. A není to podobné s křížem, nástrojem umučení a smrti ještě krutější než ta, kterou mohl způsobit had? S nadějí se díváme na kříž, na kterém není nic krásného (proto jen těžko pochopím ty, kteří kříž nosí pro ozdobu bez žádného osobního vztahu k Ukřižovanému...), který je nástrojem bolesti a smrti, a čekáme, že z kříže přijde naše záchrana a spása.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 24. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Iz 50,5-9a

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu!

Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle, Pán, Hospodin, mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

ŽALM 116 - Odpověď: Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.

Miluji Hospodina, neboť slyšel – můj prosebný hlas, – neboť naklonil ke mně svůj sluch – v den, kdy jsem ho vzýval.

Obejaly mě provazy smrti, – dostihly mě smyčky podsvětí, – uvízl jsem v tísní a trýzni. – Hospodinovo jméno jsem vzýval: – „Ach, Hospodine, zachraň mi život!“ Hospodin je milostivý a spravedlivý, – Bůh náš je milosrdný. – Hospodin chrání prosté lidi; – pomohl mi, když jsem byl v bídě.

Vždyť vysvobodil můj život ze smrti, – mé oči ze slz, mé nohy z pádu. – Budu kráčet před Hospodinem – v zemi živých.

2. ČTENÍ - Jak 2,14-18

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru, a já mám skutky.“ Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.

EVANGELIUM - Mk 8,27-35

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Zavolal si lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

Sloupy víry

Skok víry

První slovo vyznání víry zní: *věřím* nebo *věřím*. Než budeme společně přemýšlet o tom v koho a v co věříme, zastavme se u tohoto slova. Co to vlastně znamená?

Skok – to slovo patří mezi oblíbená slova, kterými papež Benedikt XVI. popisuje víru. V „Uvedení do křesťanství“ píše: „Víra vždy obsahuje něco z velkého dobrodružství, prudkého pohybu a skoku, protože vždy je riskantní, že přijmeme jako skutečné a základní něco, co není přímo vidět“. V čem tedy spočívá tento skok víry? Začněme od mezilidských vztahů.

Víra mezi lidmi

Víra je něco, co se projevuje nejdříve mezi lidmi. Pokud řeknu „věřím ti“, znamená to nejdříve, že uznávám slova druhého člověka jako pravdivá, a také, že tomuto člověku důvěřuji. Taková víra není ani nekritickou důvěrou, ani slepou poslušností. Samotný akt víry je rozumný. Proč? Protože nevěřím jen tak někomu, ale pouze tomu, koho jsem dobrovolně a svobodně posoudil jako osobu důvěryhodnou, tedy jako člověka, jenž si zaslouží, abych mu věřil. Zároveň je ve víře vždy něco, co přesahuje rozum. V tom je právě hlavní rozdíl mezi vírou a vědou, že víra není založená na pevných důkazech, na racionálních argumentech, ale přede vším na důvěře konkrétní osobě. Pokud někomu věřím, samozřejmě přijímám riziko. Riskuji totiž, že ten, komu věřím, mne zklame nebo mi bude lhát. Víra je také spojená s lidskou svobodou. Je svobodným rozhodnutím člověka, který se sám rozhodne, komu věří a komu ne, a přijímá veškeré důsledky svého rozhodnutí.

Víra je postojem velice často přítomným v mezilidských vztazích. Dokonce něčem nezbytně nutným v lidském vývoji, v edukaci, ve výchově a navazování vzájemných kontaktů. Jen si představme člověka, který nevěří nikomu a přijímá za své pouze to, co si sám ověří, uvidí, změřil nebo dokáže. Moudrost takového „nevěřícího“ je pochybná. Změřil někdo z nás rychlost světla nebo délku rovníku? Anebo, když půjdeme víc do hloubky: lze vůbec někoho milovat a nevěřit mu?

ThDr.T.Jaklewicz

Plány farnosti na začátku školního roku

Začátek každého roku, tedy také školního, je dobrou příležitostí k plánování. Obracíme se na správce farností, které odebírají Farní listy s otázkou na jejich pastorační plány na nejbližší školní rok. Na co se můžeme po prázdninách opět těšit? Čekají nás nějaké novinky? Co bude mít během nejbližších měsíců priority? Jako první na naše otázky odpovídá domažlický farář Miroslaw Gierga.

Je pravda, že začátek nového roku je asi nejlepší příležitostí k plánování různých aktivit a stanovení priorit. V situaci domažlické farnosti má to ale jeden háček: jsme zrovna před setkáním Farní rady, jejímž úkolem a privilegiem zároveň je takové priority a plány stanovit. Proto moje odpověď nebudou úplná, ale na druhé straně se může stát inspirací pro všechny, kteří se na setkání Farní rady chystají, a kterým život farností není lhostejný. Pokud si budou číst tento článek, mohou si sami stejnou otázku položit a své návrhy představit při nejbližším setkání anebo se kdykoliv obrátit přímo na mne. Za všechny náměty budeme jako farnost moc vděční a o výsledcích bude určitě příležitost všechny informovat.

Neznamená to, že na položené otázky nechci dnes odpovídat. Naopak, rád připomenu o tom, co se po prázdninách vrací do kalendáře našich farních aktivit.

Od září na každý třetí pátek v měsíci budeme mít příležitost k celodenní tiché adoraci Nejsvětější svátosti v arciděkanském kostele. Připomenu, že otec biskup prosí nás, abychom se tento den modlili na úmysl diecéze a kněžských povolání. Každý pátek se koná od půl páté odpoledne pobožnost v klášterním kostele. Zveme tak ke společné modlitbě růžence nebo uctívání Srdce Ježíšova. Setkávat se budou modlitební skupiny – každých 14 dnů ve večeradle a podle předem stanovených termínů se budou konat setkání živého růžence mladých. Každou středu večer mají setkání všichni, kdo chtějí lépe poznat Bibli. Vzorem předchozích let větší podíl na dopoledních bohoslužbách v neděli od 9.30 hod. budou mít děti se svými rodiči a katechety. Na tomto místě bych ještě jednou apeloval na rodiče, aby nezanedbávali náboženskou výchovu svých dětí a umožnili jim účast na hodinách náboženství, dbali na společnou modlitbu doma a prožívání nedělní mše svaté.

V mých plánech je opět místo pro adventní a postní duchovní obnovu spojenou s prožitím kající pobožnosti a přijetím svátostí smíření. Chtěl bych nabídnout pár setkání věnovaných umění. Podařilo se mi domluvit se s panem profesorem Janem Roytem z KTF UK v Praze, který přijal naše pozvání a přijede se zajímavou přednáškou nt. „Mariánská úcta ve výtvarném umění“. Budu se snažit pozvat hosty, kteří nám mohou přiblížit svět vážné a liturgické hudby. Doufám, že se mi podaří také připravit několik nedělních setkání s duchovním slovem spojeným s promítáním obrazů a poslechem hudby. Na poslední neděli října přijal už pozvání Jirí Machaně, redaktor Katolického týdeníku, který se chce s námi setkat coby čtenáři toho důležitého periodiku. Věřím, že setkání s hosty výrazně obohatí naše farnosti a proto bych chtěl poprosit čtenáře Farních listů, abych sami navrhli jména těch, se kterými by se chtěli setkat a třeba mohou a takové setkání zprostředkovat.

(red.)

*Radostné zprávy
Byly doby, kdy média
poutala pozornost diváků
zprávy složenými
z trestných činů a
dopravních nehod.
Poslední dobou se od
tohoto trendu našťástí
ustupuje a naopak některé
noviny přinášejí speciální
sloupek nesoucí označení
Dobrá zpráva. Farní listy
jdou ještě dále a nabízí
hned tři radostné zprávy.
Tou první je, že po deseti
letech by příští rok v září
měl do České republiky
přijet opět papež. Benedikt
XVI., který v tomto týdnu
ukončil šestidenní návštěvu
rodného Bavorska, by měl
do Česka přijet na jeden
den.
Druhou zprávou, která je
spíše tipem, je nový
internetový server
www.cirkev.cz, což jsou
oficiální stránky České
biskupské konference.
Třetí je radostná především
pro jednotlivce, protože se
jedná o svatby, kterých
v září bylo
v arciděkanském kostele
rekordní množství. I když
ze svateb by se neměli
radovat jen novomanželé,
ale vlastně my všichni,
protože svatbou vzniká
rodina, a ta je pilířem celé
společnosti.*

Pěkný týden

Petr Vondraš

Září je měsícem svateb

Celkem šest snoubeneckých dvojic si v září v arciděkanském kostele v Domažlicích slíbilo lásku, úctu a věrnost. Minulou sobotu mezi nimi byli i Lenka Herlíková ze Starého Klíčova a Jiří Kupilík ze Spáňova (na snímku). Posledními, kteří letos v domažlickém kostele přijmou svátost manželství, budou příští sobotu Josef Dědina z Loučimi a Jana Skovajsová z Domažlic.

Pout'ová mše s Čerchovanem

Při obou nedělních bohoslužbách zazpíval minulý týden pěvecký sbor Čerchovan část Dvořákovi Mše D – dur. Stalo se tak při poutních bohoslužbách ke cti Narození Panny Marie a zároveň k výročí 250 let od vysvěcení po přestavbě vynucené tragickým požárem.

(red)

Stránka nejen pro mládež

Diecézní setkání ministrantů

Tento rok Domažlice poskytnou místo pro setkání ministrantů. Program počítá se třemi věkovými kategoriemi, takže ministranti, nebojte se, každý by si měl najít své. Součástí programu bude mše svatá. Také můžeme očekávat našeho otce biskupa.

Takže 30. září v sobotu si rezervujte celý den a prosím potvrďte účast Jaromírovi.

Živý růženec

Je hezkým zvykem, že se my mladí scházíme jednou měsíčně při společné modlitbě růžence. Tak tomu bylo i v neděli 10. září odpoledne. Modlitba má rozhodně své důležité místo v našich životech, je to taková nitka, která spojuje různé naše úmysly s Bohem. Společné setkání je podporou pro nás všechny. Každý z nás se modlíme jeden desátek a máme v měsíci dva úmysly, jeden je pro všechny stejný, tento měsíc vzpomínáme na všechny, kteří nastoupili znovu do škol. Druhý úmysl má každý za někoho z našeho společenství. Je to hodně povzbudivé, když víte, že se za vás někdo modlí a vy se modlíte zase za někoho dalšího.

Proto máme radost, že do našeho společenství přibyl také „nový“ člen, myslím si, že většinou ji všichni dobře znáte, je to Bětka.

Měsíční setkání si připravuje jeden člověk, tentokrát to byl Josífek, který nám připravil rozjímaní k růženci Světla. Mohli jsme se zamyslet, kde ďábel může ovlivňovat náš život. Sami si můžete najít několik úryvků v Bibli, například pokušení Ježíše Krista na poušti ďáblem. Jaké bude příští téma, to nevím, ale můžete přijít i vy na společnou modlitbu. Příští setkání bude 15. října v 16 hodin na faře a připravuje ho Kuba.

Tak v říjnu!

Stránka pro děti

❖ Otázky k dnešnímu evangeliu:

1.) Jak učedníci odpověděli Pánu Ježíši na otázku: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověď a): Náповěda: Byl to syn starých manželů, který se narodil šest měsíců před Ježíšem a žil asketicky v poušti.

Za ...

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Odpověď b): Náповěda: Jeden z nejznámějších izraelských proroků, který působil za krále Achaba.

Za...

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

2.) Jak učedníci odpověděli Pánu Ježíši na otázku: „A za koho mě pokládáte vy?“

Odpověď: Náповěda: Spasitel.

Ty jsi...

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3.) Název *Cesarea* nesou dvě biblická města. *Cesarea Přímořská*, ta leží na břehu Středozemního moře. *Cesarea Filipova*, která leží na severu, u hranic se Sýrií. O které z nich je dneska řeč v evangeliu?

❖ Řešení doplňovačky z minulého týdne: Otevři se!

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (22)

Také v katolické církvi a v jiných církvích a církevních společenstvích vznikly nové formy charitativní činnosti, a staré se rozvinuly s novou silou – formy, v nichž se často daří šťastné spojení evangelizace se skutky lásky. Rád bych na tomto místě výslovně potvrdil, co napsal můj velký předchůdce Jan Pavel II. ve své encyklice *Sollicitudo rei socialis*, když prohlásil, že katolická církev je ochotna spolupracovat s charitativními organizacemi těchto církví a církevních společenství, protože všichni jednáme na základě týchž důvodů, a tak máme před očima tentýž cíl: opravdový humanismus, který uznává v člověku pravý obraz Boha a chce mu pomáhat uskutečňovat život odpovídající této jeho důstojnosti. Encyklika *Ut unum sint* pak ještě jednou zdůraznila, že k rozvoji světa k lepšímu je nutný společný hlas křesťanů a jejich nasazení, aby zvítězilo „respektování práv a potřeb všech, zvláště chudých, pokořených a bezbranných“. Rád bych na tomto místě vyjádřil svou radost, že toto přání našlo ohlas v četných iniciativách na celém světě.

Specifický profil charitativní činnosti církve

31. Vzrůst rozmanitých organizací, které se starají o člověka v nejrůznějších jeho nouzích a potřebách, se nakonec vysvětluje tak, že imperativ lásky k bližnímu vepsal sám Stvořitel do přirozenosti člověka. Je to také důsledek přítomnosti křesťanství ve světě, které tento důkladně zatemněný imperativ znovu a znovu probouzí a přivádí jej k účinnosti: Reformované pohanství císaře Julιάna Odpadlíka je pro toto působení pouze dávný příklad. V tomto smyslu křesťanství sahá daleko za hranice křesťanské víry. Tím důležitější je, aby si charitativní činnost církve uchovávala svůj plný jas a nerozplynula se ve všeobecné sociální práci. Jaké jsou ustavující prvky, které tvoří podstatu křesťanské a církevní charitativní činnosti?

a) Podle vzoru, který nám staví před oči podobenství o milosrdném samaritánu, je křesťanská charita především odpovědí na to, co je nutné v nějaké dané situaci: hladovějící musí být nasyceni, nazí oděni, nemocní ošetřováni, aby se uzdravili, věznění navštěvováni atd. Charitativní organizace církve – počínaje „Charitou“ (diecézní, národní, mezinárodní) – musí udělat vše pro to, aby měly k dispozici prostředky, a především, aby mužové a ženy převzali takové úkoly. Co se týká služby, kterou konají osoby pro trpící, pak je nejprve zapotřebí profesionální kompetence. Ti, kdo přicházejí na pomoc, musí být tak vyškoleni, aby konali to správné a správným způsobem a mohli se pak postarat i o další ošetřování. Profesionální kompetence je první základní nutností, ale sama nestačí. Jde o člověka a lidé vždycky potřebují víc než jen technicky správné ošetření. Potřebují lidský vztah. Potřebují pozornost srdce. Všichni, kdo jsou činní v charitativních organizacích církve, se musí vyznačovat tím, že pouze nevykonají obratným způsobem, co je zapotřebí, nýbrž že věnují druhému pozornost vyvěrající ze srdce, takže pociťuje jejich lidskou dobrotu. Proto tito pomocníci potřebují vedle profesionálního vzdělání především „výchovu srdce“: musí být v Kristu vedeni k onomu setkání s Bohem, které v nich zanítí lásku a otevře jim srdce pro druhého, takže láska k bližnímu už není pro ně takřka zvenčí uložené přikázání, nýbrž důsledek jejich víry, která je účinná v lásce (srov. Gal 5, 6).